

RAHVUSVAHELISTE BESTSELLERITE AUTOR

KIMBERLY BELLE

See pidi olema tavaline klassi väljasõit

KOLM

PÄEVA

KADUNUD

ROMAAN

Originaali tiitel:
Kimberly Belle
Three Days Missing
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anni Väli
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by Kimberle S. Belle Books, LLC
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10354818
ISBN 978-9949-82-304-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Minu vanematele, kes alati uskusid.

KAT

MINU telefon suriseb juba vahetpidamata töökirjadest, kui ma Ethanit tema hommikuste toimingute juures kiirustades aitan. Tõuse üles. Pane riidesse. Jumala eest, pese oma hambad ja kammi juuksed. Kogu oma lühikese kaheksa-aastase elu jooksul pole mu poeg kordagi olnud hommikuinimene ja mina ei ole kunagi olnud kannatlikemate emade seast. Isegi mitte sel ajal, kui mul polnud veel lifti kõrval täpset tööle jõudmist kontrollivat ülemust.

Ma ei taha öelda, et kodustel emadel piisavalt stressi poleks, aga vähemalt olime tol ajal Ethaniga koos samas olukorras. Sama meeskonna liikmed, kes hoolega Andrew' ootamatuid vihapurskeid vältida püüdsid. Ent viimase kuue kuu jooksul pärast lahutust on meie hommikune rutiin pisut teistsugune olnud. Ethan raiskab aega ja mina näägutan.

„Tule nüüd, kullake, me peame minema.“

Ta juuksed turritavad endiselt korratus padjasoengus salkudena püsti. Tema T-särk on plekiline ja kortsus, mis tähendab seda, et ta on selle tõenäoliselt põrandalt mustade riiete hunnikust välja sikutanud. Minu poeg on parandamatu lohe. Ta on kohmakas ja näeb üpris isesugune välja. Ta kõrvad on liiga suured, lokid liiga taltsutamatud ja pidevalt sõrmejälgedest udused prillid ei näi iial ninal sirgelt seisvat.

Ent ma armastan teda iga oma keharakuga – mitte vaatamata tema veidrustele, vaid just nende pärast. Üks ja tõenäoliselt ka ainus asi, mille ma Andrew'lt õppisin, on see, et sa ei saa armastada vaid

teatud osakesi inimesest. Sa pead temas *kõike* armastama, isegi tema koledamaid külgi.

Ma utsitan Ethani trepist alla, läbi kitsa koridori ja tagumisest uksest välja. Meie kodu on tilluke tagasihoidlik talu, ent abielulahu- tus on kallis ja iga kord, kui mu advokaat arvab, et asi hakkab lahe- nema, esitab Andrew jälle mõne naeruväärse ultimaatumi. Näiteks antiikne lauake, mille me oma mesinädalatel ostsime. Paar kristall- küünlajalgu, mis ta juba ammu ise ära lõhkus. Viimati olid need Ethani beebipiltide negatiivid. Seni, kuni ta Ethanit endale ei soovi, annan talle kõik, mida iganes ta jälle nõuab.

Ethan jääb uniselt auto ette seisma. „Mida sa ootad? Mine autosse.”

Ta ei liigu paigast. Kontrollin oma telefonist kella – kuus kaks- kümmend seitse.

„Ethan.” Kui vastust ei tule, raputan teda pisut õlast. „Tule nüüd, poja. Mine autosse. Muidu jääd bussist maha.”

Bussist, mille lahkumiseni teises linna otsas asuvast parklast on jäänud täpselt kolmkümmend kolm minutit. Tänane sihtpunkt on Dahlongega, kunagise kullapalaviku ajal tekkinud linn Atlantast umbes tunni aja kaugusel põhjas. Seal longivad Ethan ja tema klassi- kaaslased läbi kakssada jalga maa all paiknevate kaevanduskäikude, proovivad kulda ja poolväärislike sõeluda ning magavad öösel tähis- taeva all metsamajakeses. Kui ta kuu aega tagasi koolist lapsevanema loa blanketi koju tõi, arvasin, et see on aprillinali. Missugune õpetaja viib bussitäie teise klassi õpilasi *vabatahtlikult* kahepäevasele reisile?

„Aga me teeme seda igal aastal,” kinnitas mulle preili Emma, kui ma temaga rääkima läksin. „Me ööbime NMKÜ¹ laagri hoonetes, nii et kõik on täiesti ohutu. Üks õpetaja või saatja viie õpilase kohta. Lap- sed ootavad seda väljasõitu juba terve semester.”

Sama juttu rääkis ta igale teise klassi ülehoolditsevale emale, ent minu puhul läks see märgist mööda. Ma ei muretsenud mitte Ethani

---

¹ NMKÜ (ingl k WMCA) ehk Noorte Meeste Kristlik Ühing – 1844. a Londonis loo- dud rahvusvaheline organisatsioon, mille eesmärk on kristlikke põhimõtteid rakendades arendada „keha, mõistust ja vaimu”. (Siin ja edaspidi tõlkija märkused.)

füüsilise, vaid emotsionaalse ohutuse pärast. Ethani IQ on 158, see on andekuse tase, millega kaasneb teatud hulk väljakutseid. See laps on ülitark, ent sotsiaalselt kohmakas. Analüütiline mõtleja, kes vajab pidevat kannustamist. Väsimatu õppija, kelle küsimustel pole otsa ega äärt. Tema kõne, huvid ja mõtlemisviis – kogu tema maailmapilt on eakaaslaste omast kardinaalselt erinev. Cambridge'is on ta praeguseks õppinud juba kaks aastat, kuid ühtegi sõpra pole ta sealt kunagi koju kaasa toonud. Ei kellegagi koos mängimist ega ka ööseks sõbra juurde jäämist. Mitte midagi.

Ent ta klass on kogu kevade palju kaevanduste kohta õppinud ja preili Emma on tema põhjatu aju täitnud lugudega hüdraulilistest lüüsidest ja maa-aluste tunnelite võrgustikust. Poeg teatas mulle, et seda nimetatakse maagikaevanduseks, ja tänase hommikuni tahtis ta kõike meeleheitlikult ise oma silmaga näha, kuigi polnud siiani ühtki ööd veetnud kusagil, kus mind või Andrew'd lähedal poleks olnud. Ta lunis seni, kuni ma järele andsin. Surusin oma mured tagaplaanile ja kirjutasin sellele paganama nõusolekulehele alla.

Ta ronib tagaistmele ja ma viskan tema poole ühe maapäklivaba hommikusöögibatooni, kuid ta ei püüa seda kinni.

„Mis lahti, kullake? Kas sul on paha olla?”

„Ei.” Ta vaatab batooni pakendit ja teeb grimassi. „Pole lihtsalt nälgjane.”

„Noh, söö see ikka ära. Sa vajad seal kaevanduses kõigist nendest treppidest ronimiseks kütust.” Ütlen seda sihilikult, et tema varasemat elevust pisut taas elustada.

Aga mu poeg näeb mind läbi ja tema näoilme on tüüpiline Ethan. Langetatud lõug. Üks kergitatud kulm. Silmad peaaegu pahupidi. Ta laseb endast välja nii jõulise ohke, et see tõstab tema õblukese keha peaaegu toolilt üles.

„Sa oled hommikuti alati kohutavalt nälgjane. Miks siis täna mitte?”

„Ma ei tea.” Prillid libisevad allapoole ja ta kirtsutab nina, et neid jälle üles tagasi lükata. Prillid on liiga suured ja võltskilpkonnaluust raamid tema pea jaoks liiga rasked. Ethan on kaheksa-aastane, ent

kasvult võiks teda kuueseks pidada, mis on veel üks ta elu raskendav asjaolu. „Ma lihtsalt ei ole näljane.”

Sa pead tema hellitamise lõpetama. Kuulen Andrew' häält selgelt, nagu istuks ta siinsamas minu kõrval autos. *Vastasel juhul ei hakka see poiss üal elus läbi lööma.* Sa pead. Ta ei hakka. See on üks Andrew' märkimisväärsemaid saavutusi – ta oskab suurepäraselt süüd teiste kaela veeretada. Ta on selles ekspert, kuna omab juba aastatepikkust kogemust.

Ent Andrew'd ei ole praegu siin ja ma pean tööle jõudma. Ma suudan tänu pikale venivale lahutusele ja rösteri kõrval kuhjuvale arvevirnale vaevu maksta oma osa Cambridge'i Klassikalise Akadeemia õppemaksust. Kõik need väljaminekud hirmutavad mind sama palju kui Ethanit tema voodi all elutsevad koletised. Minu ülemusel pole lapsi. Ta ei mõista, et Ethani väike Einsteini aju vajab plusside ja miinuste kaalumiseks rohkem aega kui teised. Ma vajan seda töökohta, mis tähendab aga, et ma pean oma poja kiiremas korras bussi peale saama. Käivitan auto ja tagurdan sissesõiduteelt välja.

Kogu tee kooli jälgin tahavaatepeeglist Ethani näoilmet. Järjekordselt soovin, et tema isa ja minu lahusus poleks nii plahvatusohtlik. Et meie vestlused ei peaks toimuma kirja teel ja kõige vähem kahesaja jala kaugusel üksteisest. Lähenemiskeeld teeb koos lapse kasvatamise keeruliseks, eriti veel juhul, kui sinu Dahlonegasse suunduv poeg istub autos ja vaatab sellise näoga aknast välja, nagu oleks ta teel juurekanali operatsioonile.

Lülitan raadio välja, vaigistades hommikusaate vadina. „Kullake, palun räägi minuga. Mis lahti? Mis valesti on?”

Ta pilk vilksab sekundiks minule ja seejärel libiseb jälle kõrvale. Ta kehitab õlgu, kuigi ta teab vastust. Ethan teab *alati* vastust.

„Kas sa oled teiste laste pärast mures?”

Ta kortsutab kulmu ja ma tean, et olen õigel teel.

„Kas keegi häirib sind jälle?”

Ma ei kasuta meelega sõna *kiusab*, *K-sõna*, mida ka tema õpetaja vältinud on koos selle väikese sitakoti nimega, kelles probleem seis-

neb, kuigi me mõlemad teame, kellest jutt käib. Preili Emma proovis juhtunut tobeda nägelemisena esitada ja väitis, et tal on olukord kontrolli all. Aga see ongi osa probleemist. Ta lükkab kiusamisi kõrvale kui tühiseid ja rumalaid nägelemisi, isegi kui juba veri väljas.

„Kui sa mulle räägid, mis juhtus, saan ma sul asja parandada aidata. Ma räägin preili Emmaga ja teen kindlaks, et ta teaks, milles probleem seisneb. Preili Emma ja mina oleme sinu poolel, sa ju tead seda. Me tahame aidata.“

„Asi pole selles, eks? Keegi ei tülitä mind.“

„Kas sa muretsed kodust eemal olemise pärast?“

Ethan kortsutab tagavaatepeegli poole kulmu.

„Sest sa ei peaks selle pärast muretsema, tead. Preili Emma hoolitseb sinu eest hästi.“

Vastust ei tule. Ta vajub oma istmes madalamale, hoiab peopesadega küünarnukkidest kinni, sõrmeotsad närviliselt trummeldamas – tikk, mis tekib siis, kui ta millestki rääkida ei taha.

Ülejäänud sõit kulgeb vaikusel.

Kui me kihutame mööda kolmerealist sissesõiduteed Cambridge'i Klassikalise Akadeemia parklasse, tean ma ilma armatuurlaua kella nägemisetagi, et see näitab juba minuteid üle seitsme. Murul lobisevad joogakehadega emad ja nende jalgade ümber tiirlevad kiljuvad lapsed, edasi-tagasi kõnnib oma telefoni külge kleepunud preili Emma. Nende pingutatud näoilmed ei varja peas ringlevaid mõtteid.

Jäid hiljaks.

Keeran esimesele vabale kohale, pidurdan järsult ja ronin välja.

„Vabandust, me oleme kohal, me oleme kohal! Vabandust!“ hüüan üle autokatuse.

Ethan väljub tagumisest uksest ja peatub, et vaadata murul ringi kihutavaid lapsi. Nägu reedab ta mõtteid, tema meeletut soovi on võimalik peaaegu füüsiliselt näha. Selle nägemine annab mulle hoobi otse kõhtu, kus ta ise kunagi, kui ma üheksa kuud rase olin, oma tillukese jalaga hoogsalt peaaegu läbi mu naha virutas. Mu ilus, taibukas poeg tahab üle kõige kuuluda ja ma ei tea, kuidas teda aidata.